

élet és iskola, élet-iskola, életiskola, iskola és élet, iskola-élet, iskolaélet

„mük es magyarok vagyunk”

„Már a magyar időben, Észak-Erdély 1940-es visszacsatolását követően történt, hogy a debreceni református kollégiumból regöcscerserkészek érkeztek kolozsvári iskolámba, és a nagyteremben dalokat énekeltek, hortobágyi pásztor-történeteket adtak elő. Vizszonásul engem, a viszonylag jó hangúnak számító diákat állítottak ki. Én mezőségi népdalokat énekeltem, azt hittem, mindenki ismeri őket; kiderült, hogy ez egyáltalán nincs így. Aztán volt egy nagyon jó felügyelő tanárunk, a magyar szakos Nagy Géza. Ő hetenként egyszer, szombatoként népmeséket olvasott nekünk, dalokat is tanított. Nála hallottam először Pátiria-lemezt, borzasztóan tetszett. Láta rajtam, hogy érdekelnek a néphagyományok, úgyhogy az egyik vakációra feladatot adott: gyűjtssem össze a Válaszúton énekelt dalokat. Könnyű dolgom volt, mert mifelénk a fiatalok egy füzetbe jegyezték a köszöntőket, verseket, lakodalmi rigmusokat, nótákat és minden egyebet. Csak elkértem a barátaim, rokonaim füzetzeit, és mivel akkor még nem tudtam kottát jegyezni, megtanultam a dalokat. Az első gyűjtésből egy kis tanulmányt szerkesztettem, és beadtam az IKE, Ifjúsági Keresztény Egyesület lapja, az Ifjú Erdély által meghirdetett pályázatra. Első díjat nyertem, meg is jelent nyomtatásban a dolgozatom; így el is dőlt a sorsom.” (24–25)

„Nekem első osztályom volt Lészpeden, igyekeztem a kötelező tárgyakon kívül mással is megismertetni a diákokat. Megtanítottam például őket a Kodály-módszer szerint kézjelekkel szolmizálni. Megszerveztünk egy kultúrcsoportot is, csupa lányból állt, mert a fiúk kamaszkoruktól a falun kívül dolgoztak; a lészpediek ugyanis híres ácsoknak számítottak. A kultúrmunka része volt, hogy összeszerkesztettem egy csángó fonót. Szerettünk volna eljönni Erdélybe fellépésekre, de nem engedték.” (55)

„Hétéves voltam, amikor édesapám 1933-ban megvette a ma egyesek által kedves túlzással Kallós-kúriának hívott épületet, ahol a néprajzi gyűjteményem van. Ennek telkére építettük fel néhány éve a szórványkollégiumot. A nagy ház a Bánffyak valamilyen gazdatiszti laka lehetett, a 19. század hatvanas, hetvenes éveiben épülhetett. Édesapám úgy tudta, hogy annak idején még huszártisztek is rendszeresen megszálltak itt.” (22)

Részletek Ablonczy Bálint és Korniss Péter A Mezőségtől Moldváig – Kallós Zoltán újjai című interjúkötetéből (Helikon Kiadó, 2013)

MAGYAR
PEDAGÓGIAI
TÁRSASÁG